

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/39/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011781
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121011781.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin lúpeže podľa 188 odsek 1, odsek 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. e/ Trestného zákona s použitím § 47 odsek 2 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 02.03.2022 sp. zn. 9T/33/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.08.2022, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 1/ napadnutého rozsudku, na tento výrok nadväzujúci výrok o náhrade škody a zároveň sa zrušuje celý výrok o treste v napadnutom rozsudku.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, t.č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov

u z n á v a z a v i n n é h o

v bode 1/ dňa 20.11.2020 v čase asi okolo 12.00 hod. v Hlohovci na ul. Svätopeterskej odzadu pristúpil k E. F. narodenému v roku XXXX, zhodil ho na zem, prehľadával ho, trhal ho za vetrovku, čomu sa E. F. bránil tak, že si prekříženými rukami držal vetrovku pri tele, následne mu A. B. vybral z vnútorného vrecka vetrovky čiernu peňaženku, v hodnote 20 € s finančnou hotovosťou vo výške 340 €, po čom sa A. B. dal na útek, počas ktorého bol dostihnutý svedkom skutku G. H., ktorý ho prinútil odcudzenú peňaženku aj s finančnou hotovosťou vrátiť E. F., čím spôsobil poškodenému E. F. odreniny pravej a ľavej ruky a modrinu pod okom, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrenie, pričom odcudzením peňaženky s finančnou hotovosťou mu spôsobil škodu vo výške 360 €, a skutku sa dopustil napriek tomu, že

- rozsudkom Okresného súdu Spišská Nové Ves č. k. 6T/93/1994 zo dňa 15.12.1994, právoplatným dňa 02.02.1995 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona, k § 234 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a iné, a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov so zaradením na výkon trestu do II. (druhej) nápravnovúchovnej skupiny, ktorý vykonal 22.12.1999,

- rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 5T/86/2000 zo dňa 23.01.2001, právoplatným dňa 25.04.2001 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 234 odsek 1, § 41 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a iné, a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov a 8 (osem) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu do III. (tretej) nápravnovúchovnej skupiny, ktorý vykonal 09.12.2011,

t e d a
v bode 1/

proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, hoci už bol za trestné činy uvedené v § 47 odsek 2 Trestného zákona, § 43 odsek 1 Trestného zákona č.140/1961 Zb., spáchané hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody,

č í m s p á c h a l

v bode 1/

zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 47 odsek 2 Trestného zákona, § 437 ods. 5 Trestného zákona a § 43 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona a § 47 odsek 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodeného E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. XXXX/XX, B., s jeho uplatneným nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Výrok o vine v bode 2/ napadnutého rozsudku, na to nadväzujúci výrok o náhrade škody a výrok o ochrannom opatrení zostávajú týmto zrušujúcim rozsudkom nedotknuté.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného A. B. vinným v bode 1) za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona s použitím § 47 ods. 2 Trestného zákona, § 437 ods. 5 Trestného zákona a § 43 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v bode 2) za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), písm. g), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) dňa 20.11.2020 v čase asi okolo 12.00 hod. v Hlohovci na ul. Svätopeterskej odzadu pristúpil k E. F. narodenému v roku XXXX, zhodil ho na zem, prehľadával ho, trhal ho za vetrovku, čomu sa E. F. bránil tak, že si prekríženými rukami držal vetrovku pri tele, následne mu A. B. vybral z vnútorného vrečka vetrovky čiernu peňaženku, v hodnote 20 € s finančnou hotovosťou vo výške 340 €, po čom sa A. B. dal na útek, počas ktorého bol dostihnutý svedkom skutku G. H., ktorý ho prinútil odcudzenú peňaženku aj s finančnou hotovosťou vrátiť E. F., čím spôsobil pošk. E. F. odreniny pravej a ľavej ruky a modrinu pod okom, ktoré si nevyžiadali lekárske ošetrenie, pričom odcudzením peňaženky s finančnou hotovosťou mu spôsobil škodu vo výške 360 €, a skutku sa dopustil napriek tomu, že

- rozsudkom Okresného súdu Spišská Nové Ves č. k. 6T/93/1994 zo dňa 15.12.1994, právoplatným dňa 2.2.1995 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona, k § 234 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a iné, a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní päť rokov so zaradením na výkon trestu do II. /druhej/ nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonal 22.12.1999,

- rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 5T/86/2000 zo dňa 23.01.2001, právoplatným dňa 25.04.2001 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 234 ods. 1, § 41 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 a iné, a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov a osem mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu do III. /tretej/ nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonal 09.12.2011,

2) dňa 18.02.2021 asi o 12.00 hod. v Hlohovci na ul. M. R. Štefánika oslovil K. L., nar. v roku XXXX, ktorého následne sprevádzal až na Pribinovu ulicu, kde mu na odľahlom mieste parkoviska oproti Základnej škole začal prehľadávať vrecká na teplákoch a bunde, ktoré mal oblečené a následne mu z vnútorného vrecka bundy vzal koženkovú peňaženku s obsahom občiansky preukaz a kartičku poisťovne VŠZP na meno K. L. a finančnú hotovosť vo výške minimálne 140,- € v nominálnych hodnotách 1x 100 € bankovka, 1x 20 € bankovka, 1x 10 € bankovka a mince rôznej nominálnej hodnoty a z miesta ušiel, čím poškodenému K. L. spôsobil škodu najmenej vo výške 170 €, a skutku sa dopustil napriek tomu, že - dňa 11.07.2020 mu bola pre spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch uložená Obvodným oddelením PZ Hlohovec bloková pokuta vo výške 30 €, ev. č. bloku 12109480,

- rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/31/2019 zo dňa 7.5.2019 právoplatným dňa 7.5.2019 bol odsúdený pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 4 pís. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom výkonu trestu, pričom mu bola určená skúšobná doba v trvaní päť rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním sa v skúšobnej dobe.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 47 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodeného E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. J. XXXX/XX, B., s jeho uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, J., škodu vo výške 140,00 € (stoštyridsať eur).

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodeného K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, J., so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 516-526 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. B. čo do výroku o vine ku skutku v bode 1/ a treste a to svojím písomným podaním ako aj prostredníctvom obhajcu.

Proti rozsudku podal odvolanie aj okresný prokurátor, ktoré vzal následne späť (č. I. 529 spisu).

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu po stručnej rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku namietal, že obžalovaný je usvedčovaný svedkom G. H., ktorý obžalovaného opoznal na základe nezákonnej rekognície a poškodený E. F. vôbec neopoznal obžalovaného v prípravnom konaní a dokonca na HP uviedol, že obžalovaný nie je ten čo ho napadol a okradol. I keď poškodený obžalovaného neopoznal ako páchatela skutku, OČTK počas jeho výsluchu dňa 23.02.2021 predložil poškodenému fotografie tak, že poškodenému bola priamo predložená fotografia obžalovaného za účelom opoznania bez toho, aby bol dodržaný zákonný postup pre opoznávanie. Ďalej uvádza, že čo sa týka rekognície, ku skutku malo prísť tak, že páchatel mal na tvári rúško a figuranti ani obžalovaný na tvári rúško nemali. Namietal, že rekognícia so svedkom G. H. zo dňa 04.03.2021 bola vykonaná pre iný skutok resp. skutky a to pre prečin ublíženia na zdraví a prečin výtržníctva a to napriek tomu, že už dňa 10.12.2020 bolo začaté trestné stíhanie vo veci a preto má za to, že takto predložený dôkaz je nespôsobilý a nulitný pre rozhodovanie o vine obžalovaného. Ďalej dáva do pozornosti, že výpoveď poškodeného E. F. a svedka G. H. si odporuje v zásadných faktoch, ktoré sú pre posudzovanie viny podstatné. Výpovede si odporujú v popise páchatela ako aj vo výške spôsobenej škody a ide o rozpory, ktoré neboli odstránené. Obžalovaný uvádzal, že v čase spáchania skutku nebol na mieste kde došlo k jeho spáchaniu, čo nebolo nijak spochybnené ani vyvrátené. Z uvedeného preto považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a to z dôvodu neadekvátneho odôvodnenia výroku v bode 1/. obžalovaný zároveň nesúhlasí s výškou uloženého trestu a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie.

V odvolaní, ktoré podal sám samostatným podaním popísal, čo sa odohralo na polícii dňa 19.02.2021 a že na polícii uviedol, že trestný čin lúpeže nespáchal. Uvádza, že výpoveď G. H. ako uviedol, že chce obžalovanému pomôcť sa stratila zo zápisnice a že nie je možné, aby poškodený F. najskôr pri výpovedi v šoku nebol a potom zrazu na hlavnom pojednávaní po 8 mesiacoch bol v šoku. Uviedol, že je proti obžalovanému nevyhnuté zabezpečiť taký dôkaz, ktorý poskytne záver o vine obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností. V ďalšom namieta závery znaleckého dokazovania a postup znalkyne pri jeho vypracovaní. Za tým účelom zasiela súdu listy od svojej družky, aby mal súd prehľad o tom, aká je on osobnosť a že vôbec nevykazuje znaky a charakteristiky opísané v znaleckom posudku.

Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 28.06.2022 obžalovaný žiadal doplniť dokazovanie výsluchom svedka G. H. ako aj poškodeného E. F., alternatívne aby bola prehratá nahrávka z ich výpovedí. Ďalej žiada o vykonanie nového znaleckého posudku a o vypočutie policajtov, ktorý ho vypočúvali dňa 19.02.2021.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obžalovaného, náhradného obhajcu a prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava a zároveň, v súlade s procesnými pravidlami v neprítomnosti obhajcu JUDr. Imricha Hrebíčka a poškodených E. F. a K. L..

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, považujúc napadnutý rozsudok za zákonný a vecne správny. Náhradný obhajca Mgr. Ing. Juraj Trokan navrhol, aby odvolací súd v súlade s písomnými dôvodmi odvolania napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Obžalovaný A. B. na verejnom zasadnutí rovnako žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie s poukazom na písomné dôvody odvolania, nakoľko sa nedopustil žiadneho trestného činu popísaného v bode 1/.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaným, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného opodstatnené je, no z iných dôvodov ako uviedol obžalovaný.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k zisteniu, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre objektívne a zákonné rozhodnutie a na základe takto vykonaného dokazovania správne dospel k zisteniu, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania popísaného v bode 1./ skutkovej časti rozsudku, pričom ale nesprávne toto konanie kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona s použitím § 47 ods. 2 Trestného zákona, § 437 ods. 5 Trestného zákona a § 43 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., nakoľko relevantné skutočnosti uvádzané v skutkovej časti rozsudku nepreukazujú podľa názoru odvolacieho súdu bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností, že by sa obžalovaný dopustil predmetného trestného činu na chránenej osobe § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade podmienka použitia osobitného kvalifikačného pojmu chránenej osoby, spočívajúca v súvislosti spáchania činu s vekom chránenej osoby absentuje.

Krajský súd je toho názoru, že z pohľadu týchto najzákladnejších kritérií vo vzťahu k vytýkanej právnej kvalifikácii neboli vyprodukované rozhodné dôkazy dostatočným spôsobom premietnuté do skutkovej časti rozsudku, ktoré by v posudzovanom prípade vo vzťahu k takémuto trestnému činu v dostatočnej miere uvedenú právnu kvalifikáciu odôvodňovali. Krajský súd nezistil v popise skutku (ktorý z dôvodu absencie odvolania prokurátora nie je oprávnený na základe skutkových zistení sám modifikovať v zmysle zásady „reformatio in peius“) žiadne také relevantné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné ustáliť, že obžalovaný spáchal predmetný trestný čin v súvislosti s vekom chránenej osoby.

Odvolací súd dodáva, že podľa § 139 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného zákona (a contrario) možno spáchanie činu voči (na) osobe vyššieho veku ako chránenej osobe považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, len vtedy, ak bol trestný čin spáchaný v súvislosti s vekom takejto osoby. Táto súvislosť pritom musí byť daná nielen objektívne, ale z hľadiska páchatela aj subjektívne, čo nevyhnutne predpokladá, že páchatel' jednak vie, že poškodený je osobou vyššieho veku a súčasne túto okolnosť subjektívne spája s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá, alebo podporuje rozhodnutie páchatela spáchať trestný čin. Z toho zároveň vyplýva, že skutok (čin) možno právne posúdiť ako spáchaný voči (na) osobe vyššieho veku, iba ak je z jeho popisu zrejmé, že jeho spáchanie bolo u obvineného ovplyvnené (podmienené) vekom poškodeného (v tejto súvislosti pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 117/2014 obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tdo 65/2013).

Na základe uvedeného odvolací súd preto konštatuje, že je potrebné, aby bol vek (postavenie, stav) poškodeného (v určitej vecnej súvislosti) zároveň aj motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku (rozhodnutie páchatel'a, smerujúce k spáchaniu trestného činu). Vo vzťahu k preskúmvanej veci je nutné konštatovať, že z formulácie skutkovej vety napadnutého rozsudku okresného súdu vôbec nevyplýva, že by obžalovaný vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku, a ani to, že vek poškodeného bol motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil jeho rozhodnutie spáchať predmetný trestný čin. Inými slovami, zo skutkovej vety explicitne nevyplýva, že by obžalovaný mal vedomosť o veku poškodeného a že by tento faktor veku chcel využiť pri páchaní trestnej činnosti, teda že by pri zámere spáchať trestný čin počítal s týmto faktorom ako okolnosťou, v dôsledku ktorej by mohlo byť spáchanie trestnej činnosti uľahčené. V skutkovej vete sa síce nachádza dátum narodenia poškodeného, avšak len táto skutočnosť nie je dostatočná na subsumovanie konania obvineného pod kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu lúpeže.

Na základe uvedeného potom krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného uznal vinným zo skutku v bode 1/ tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa, a keďže skutková veta neobsahovala súvislosť medzi vekom poškodeného a okolnosťou, že obžalovaný vek poškodeného subjektívne spájal s menším odporom poškodeného alebo slabšou odvetou, umocnením účinku, ľahším presvedčením v dôsledku dôverčivosti a podobne, právne kvalifikoval konanie obžalovaného len ako zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 47 odsek 2 Trestného zákona, § 437 ods. 5 Trestného zákona a § 43 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

K výroku o vine:

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku vo vzťahu k usvedčujúcim výpovediam svedkov z hlavného pojednávania nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S prihliadnutím na obsah podaného odvolania považuje za potrebné uviesť, že ani odvolací súd nemá pochybnosti o vine obžalovaného z predmetného skutku v bode 1/ tak, ako to ustálil vo svojom rozhodnutí prvostupňový súd .

Výpoveď svedka G. H., ktorý bol priamym svedkom celého incidentu, hodnotí aj odvolací súd v zhode s právnym názorom okresného súdu, ako hodnovernú, jednoznačne a nespochybniteľne usvedčujúcu obžalovaného zo spáchania predmetného skutku tak, ako to ustálil na hlavnom pojednávaní okresný súd. Tento svedok jasne a zrozumiteľne popísal skutočnosti, ktoré mal za dôležité a ktoré sa týkajú žalovaného skutku.

Aj odvolací súd je názoru, že odlišné skutočnosti, ktoré uviedol svedok poškodený E. F., možno pripísať šoku poškodeného z udalosti a jeho zdravotnému stavu, pričom možno v tomto smere poukázať aj na znalecký posudok znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej, znalkyne v odbore psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých, č. 48/2021, v ktorom je okrem iného uvedené, že poškodený má ťažkú nedoslýchavosť, má potrebu stability a rovnováhy, pri jej narušení dochádza k stavom zmätenosti a celkovej dezorganizácii správania, v záťažových situáciách má problémy so sebaovládaním, má sklon správať sa impulzívne, bez rozmyslenia, s neprimeranou intenzitou (pri neočakávanom správaní sa aktivuje pud sebazáchovy), jeho intelekt je hlboko podpriemerný, dokáže zaregistrovať realitu, uložiť si ju do pamäte a vo forme spomienky reprodukovať, nemá tendenciu skresľovať výpovede, v jeho výpovediach sa nenachádzajú fabulácie, konfabulácie, ani iné patologické obsahy, preto jeho výpovede obsahujú pozitívne znaky všeobecnej vierohodnosti, z psychologického hľadiska ich možno považovať za vierohodné, a neboli zistené žiadne motivačné činitele, ktoré by viedli poškodenému k vypovedaniu nepravdy. Na základe týchto skutočností je rozdiel v schopnosti vnímať prežitú skutočnosť medzi svedkom G. H. a poškodeným E. F. evidentný, a preto aj odvolací súd vyhodnotil výpoveď svedka G. H. za rozhodujúcu.

Rovnako nemožno opomenúť skutočnosť, že základný priebeh skutku opísali obaja svedkovia zhodne. Výpovede svedkov sú zhodné v tom, že páchatel' poškodeného sledoval, poškodený uviedol, že ho sotil zozadu, svedkovia ďalej zhodne uviedli, že páchatel' sa snažil poškodenému odcudziť veci, poškodený sa bránil, páchatel' odcudzil peňaženku, ušiel, niekto ho dobehol a peňaženku mu vrátil. Dokonca poškodený E. F. uviedol, že s páchatel'om bola asi jeho žena, išla s kočiarikom, a svedok G. H. uviedol, že počul ženský krik, niečo ako „A. nechaj ho, A. nechaj ho“, pričom aj toto meno je zhodné s menom obžalovaného. Na základe týchto skutočností možno preto skonštatovať, že aj samotná výpoveď poškodeného E. F. je dôkazom preukazujúcim vinu obžalovaného.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnúť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam

o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/97/2009 zo dňa 3.9.2009.)

Proces dokazovania a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania, je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov. Všeobecnými pravidlami určujúcimi rozsah dokazovania a hodnotenia dôkazov sú zásady vyjadrené v ustanoveniach § 2 ods. 10 a 12 Tr. por., podľa ktorých orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie a orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd dodáva, že na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dôkazy, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. V danom prípade bolo povinnosťou súdu pri hodnotení vierohodnosti svedkov G. H. a výpoveďou svedka poškodeného E. F. prihliadnúť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedkov, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedali k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedkovia vypovedali, či výpoveď svedkov je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní a či ich výpoveď je konzistentná a jednoznačne vypovedá o podstatných okolnostiach skutku.

Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Navyiac krajský súd uvádza, že v prípade svedka G. H. nebol zistený ani žiadny motív krivo obviniť obžalovaného z trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania nič nenasvedčuje tomu, že by mal svedok motív k tomu, aby krivo obvinil osobu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovvej časti rozsudku.

Z vykonaného dokazovania v danom prípade vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom bola výpoveď svedka G. H. a výpoveď svedka poškodeného E. F., ktoré boli v podstatných skutočnostiach ohľadom spáchania skutku konzistentné. Z hľadiska získaných priamych a nepriamych dôkazov je podľa názoru odvolacieho súdu možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností mať za preukázané že sa skutok v bode 1/ stal práve tak, ako je z hľadiska spôsobu opísané vo výrokovvej časti rozsudku. Takéto dôkazy v spojení s listinnými dôkazmi (vypracované znalecké posudky) odvolací súd považuje za dostatočné na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Výpovede svedkov (vzhľadom na ich vyjadrenia ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie a neexistencia podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich) vyzneli v ich súhrne jednoznačne a presvedčivo.

Z týchto dôvodov krajský súd na podklade odvolania obžalovaného podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 1/ napadnutého rozsudku, na tento výrok nadväzujúci výrok o náhrade škody a zároveň zrušil celý výrok o treste v napadnutom rozsudku a sám obžalovaného na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal za vinného v bode 1/ zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 47 odsek 2 Trestného zákona, §

437 ods. 5 Trestného zákona a § 43 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Obžalovaný namietal v podanom odvolaní nezákonne vykonanú rekogníciu resp. celý jej priebeh, načo krajský súd považuje za potrebné uviesť, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí na strane 11 uviedol, že pri ustálení viny obžalovaného na tento dôkaz neprihliadal. Rovnako krajský súd uvádza, že rekognícia mala čo najviac zodpovedať podmienkam, za ktorých svedok videl páchatel'a avšak na fotografiách sa nachádzajú osoby bez rúška, hoci svedok opísal páchatel'a ako osobu s rúškom. Preto takýto postup polície má podľa názoru odvolacieho súdu za následok, že na výsledky rekognície nie je možné prihliadať. Dôležité však je, že svedok G. H. bezpečne opoznal osobu obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Tento svedok ako páchatel'a skutku jednoznačne identifikoval obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kedy ho označil „tento pán“, ukázal na neho, opätovne uvádzal „tento pán“ a ukazoval na obžalovaného, a tiež uviedol, že určite je to on.

Obžalovaný namietka ďalej skutočnosť, že výpovede svedka G. H. a svedka poškodeného E. F. si odporujú v popise páchatel'a ako aj vo výške spôsobenej škody a ide o rozpory, ktoré neboli odstránené. Odvolací súd k tejto námietke konštatuje, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol a s týmto konštatovaním sa stotožňuje aj odvolací súd, že odlišné skutočnosti, ktoré uviedol svedok poškodený E. F., možno pripísať šoku poškodeného z udalosti a jeho zdravotnému stavu. V tomto smere treba poukázať aj na znalecký posudok znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej, znalkyne v odbore psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých, č. 48/2021, v ktorom je okrem iného uvedené, že poškodený má ťažkú nedoslýchavosť, má potrebu stability a rovnováhy, pri jej narušení dochádza k stavom zmätenosti a celkovej dezorganizácii správania. Z uvedeného je možné uzavrieť, že vo vzťahu k poškodenému išlo o traumatizujúci zážitok, kde zvyčajne v takýchto prípadoch takéto psychické rozrušenie môže mať vplyv na dostatočné zachovanie pozorovacích schopností obete, čo sa logicky môže potom preniesť aj do schopností (obete) zapamätať si skutočnosti rozhodné presne tak, ako sa udiali vo vonkajšom svete.

Obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčujú svedkovia G. H. a svedok poškodený E. F., ktorých výpovede boli v podstatných rysoch totožné pokiaľ ide o skutkový dej odohrávajúci sa v inkriminovaný deň. V tejto súvislosti aj krajský súd obhajobné námietky obžalovaného vyhodnotil ako účelové, v snahe zbaviť sa viny. Odvolací súd dodáva, že i keď obžalovaného ako páchatel'a skutku usvedčuje iba priama výpoveď uvedeného svedka H. (nakoľko svedok poškodený F. opísal osobu obžalovaného rozdielne), možno tento dôkazný prostriedok považovať za jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný ktorý nie je inými dôkazmi spochybniteľný či vyvrátený.

K odmietnutiu návrhov na vykonanie dokazovania:

Odvolací súd podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným a to - výsluch svedka G. H. ako aj poškodeného E. F., vykonanie nového znaleckého posudku a vypočutie policajtov, ktorý ho vypočúvali dňa 19.02.2021. Vypočutie svedka G. H. ako aj svedka poškodeného E. F. však odvolací súd považuje za nadbytočné, nakoľko navrhnutí svedkovia už boli vypočutí a išlo by len o opakovanie ich výpovede. Priamy svedok G. H. sa k priebehu skutku jasne a zrozumiteľne vyjadril a o hodnovernosti tohto svedka nemal ani odvolací súd žiadne pochybnosti. Čo sa týka odmietnutia vykonania výsluchov osôb policajtov, ktorý ho dňa 19.02.2021 vypočúvali, súd má zato, že takýto dôkaz sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie. Súd nezistil žiadne skutočnosti ktoré by ho viedli k presvedčeniu, že by mal byť svedok G. H. policajtmí manipulovaný. Pokiaľ obžalovaný uvádza, že svedok G. H. bol pri výpovediach zmanipulovaný policajtmí, treba k tomuto uviesť, že svedok bol opakovane v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom vypočutý v prítomnosti obhajcu obžalovaného, a to po zákonom poučení, že má vypovedať pravdu, bol poučený, že krivé obvinenie je trestným činom. Preto výsluch osôb, ktoré mali byť pri výsluchu obžalovaného prítomné by bol nadbytočný a žiadne nové skutočnosti dôležité pre trestné konanie by tieto osoby súdu neprinesli. Odvolací súd považuje vypracovanie nového znaleckého posudku, teda nové psychologické vyšetrenie obžalovaného za stavu, keď už prebehlo jeho psychologické znalecké skúmanie za nadbytočné. Základné otázky duševného stavu obžalovaného boli bez pochyb zodpovedané už znaleckým skúmaním z odboru klinická psychológia dospelých.

K výroku o treste:

Podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný má 13 záznamov z rokov 1985, 1986, 1989, 1990, 1990, 1991, 1994, 1994, 1999, 2001, 2008, 2015 a 2019, pričom sa jedná najmä o majetkovú trestnú činnosť a násilnú trestnú činnosť - trestné činy krádež, podielníctvo, ublíženie na zdraví, zanedbanie povinnej výživy a lúpež.

Z lustrácie v Centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že v nej má obžalovaný 4 záznamy, z toho 3 sa týkajú priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

Odvolačný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona a vyhodnotil výlučne jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (na rozdiel od okresného súdu, ktorý v rozpore so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h/ Tr. zák. v otázke pojmu "viac" trestných činov sp. zn. Tpj 104/2009, prijaté 14. júna 2010 aplikoval i priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák.), pričom priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona zakladajú nezahladené odsúdenia uvedené v odpise registra trestov s výnimkou odsúdení Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 6T/93/1994, Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T/86/2000, a Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/31/2019, ktoré sú uvedené v skutkovej vete rozsudku, a sú okolnosťami, ktoré podmieňujú použitie vyššej trestnej sadzby, pretože by išlo o opakované pričítanie tej istej skutočnosti v neprospech obžalovaného, čo je neprípustné.

Obžalovaný spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločin lúpeže, spáchané dvoma skutkami, preto boli naplnené podmienky pre použitie § 41 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého sa ukladá úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, pričom sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

Z pripojených spisov Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 6T/93/1994, a Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5T/86/2000, a z nich vykonaných listinných dôkazov, je preukázaná skutočnosť, že obžalovaný A. B. už bol za trestný čin lúpeže dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 15.12.1994, sp. zn. 6T/93/1994, právoplatným dňa 02.02.1995 bol odsúdený pre trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, k § 234 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a iné, a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní päť rokov so zaradením na výkon trestu do II. /druhej/ nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonal 22.12.1999. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 23.01.2001, sp. zn. 5T/86/2000, právoplatným dňa 25.04.2001, bol odsúdený pre trestný čin lúpeže ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 234 ods. 1, § 41 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a iné, a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov a osem mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu do III. /tretej/ nápravno-výchovnej skupiny, ktorý vykonal 09.12.2011.

Podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že

- a) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- b) nie je nádej, že by páchatelia bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatelia za dokonaný trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, ublíženia na zdraví podľa § 155, nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 5, 6, 7 alebo 8, obchodovania s ľuďmi podľa § 179, zverenia dieťaťa do moci iného podľa § 180 ods. 2 alebo 3 alebo podľa § 181, brania rukojemníka podľa § 185, zavlčenia do cudziny podľa § 187, lúpeže podľa § 188, vydierania podľa § 189 ods. 2, 3 alebo 4, hrubého nátlaku podľa § 190 alebo § 191 ods. 2, 3 alebo 4, znásilnenia podľa § 199, sexuálneho násillia podľa § 200, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, 3 alebo 4, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, všeobecného ohrozenia podľa § 284, ohrozenia bezpečnosti vzdušného dopravného prostriedku a lode podľa § 291, zavlčenia vzdušného dopravného prostriedku do cudziny podľa § 293, založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297, teroru podľa § 313 alebo § 314, násilného prekročenia štátnej hranice podľa § 354 ods. 2, 3 alebo 4, prevádzcačstva podľa § 355 ods. 3, 4 alebo 5, výroby detskej pornografie podľa § 368, genocidia podľa § 418, teroristického útoku podľa § 419, niektorých foriem účasti na terorizme podľa § 419b, financovania terorizmu podľa § 419c, cestovania na účel terorizmu podľa § 419d alebo neľudskosti podľa § 425, ktorý už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným

trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písm. a) a b); inak mu uloží trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Súd však nemôže takému páchatelovi uložiť trest odňatia slobody pod dvadsať rokov.

Odvolačný súd vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaného uznal za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona, s poukazom na už vyššie spomenuté dve odsúdenia Okresného súdu Spišská Nová Ves za zločin lúpeže, za ktoré mu boli uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody, musel ukladať trest v zmysle § 47 ods. 2 Trestného zákona prednostne pred ostatnými uvedenými ustanoveniami.

V zmysle citovaného ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona mal odvolací súd (vzhľadom na zásadu reformacio in peius) možnosť ukladať len trest odňatia slobody na 25 rokov, alebo ak sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa, trest kratší ako 25 rokov, nie však trest odňatia slobody pod 20 rokov.

Preto odvolací súd posudzoval, či sú alebo nie sú splnené podmienky na zmiernenie pôvodne uloženého trestu prvostupňovým súdom pričom dospel k záveru, že vzhľadom na kriminálnu minulosť obžalovaného, ktorý má vysoký počet záznamov v registri trestov (13), od obdobia, kedy bol obžalovaný mladistvý až po súčasnú dospelosť (od roku 1985 až do roku 2021) a najmä vzhľadom na závery citovaných znaleckých posudkov, v ktorých je podrobne opísaná osobnosť obžalovaného, nie sú dané žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by boli dôvodom na uloženie trestu odňatia slobody kratšieho ako 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatelov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá nie len v závislosti od závažnosti činu, ale i od osobných pomerov obžalovanej osoby a jeho trestnej minulosti, ktoré sú rovnocennými právnymi skutočnosťami a tiež rozhodujúcimi kritériami pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Rešpektujúc všetky tieto hľadiská považuje odvolací súd trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj k osobnostným charakteristikám obžalovaného, možnostiam jeho nápravy a prevýchovy. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie

V zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, by mal súd obžalovaného zaradiť na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia, nakoľko nebol daný žiadny z dôvodov podľa § 48 ods. 3 Trestného zákona. Odvolací súd však s poukazom na obsah znaleckých posudkov a jeho početnú trestnú minulosť vyplývajúcu z odpisu registra trestov použil ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona a zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, nakoľko podľa jeho názoru v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, bude jeho náprava lepšie zaručená.

Odvolačný súd poškodeného E. F. s celým nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, pretože z vykonaného dokazovania, najmä z výpovede svedka G. H., vyplýva, že poškodenému bola peňaženka vrátená, boli v nej peniaze, presnú sumu si svedok nepamätal. Z vykonaného dokazovania nebolo možné ustáliť presnú sumu, ktorá bola poškodenému vrátená, a teda nebolo možné ustáliť ani presnú sumu, ktorá mu mala byť odcudzená, pričom súd sumu uvádzanú poškodeným nepovažoval z dôvodu zdravotného stavu poškodeného za dostatočnú pre rozhodnutie o uložení povinnosti nahradiť škodu. Odvolací súd preto postupom podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodeného E. F. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Z týchto dôvodov preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.